

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. H. N.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 6. 2025, č. j. CPR-13160-3/ČJ-2025-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 6. 2025, č. j. CPR-13160-3/ČJ-2025-930310-V233, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „krajské Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

ředitelství“), ze dne 17. 3. 2025, č. j. KRPÚ-182684-36/ČJ-2024-040026-SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, byla stanovena na 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států na základě doby k vycestování dle ustanovení § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a vycestování žalobce je tudíž možné. Dále byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která jej přijme, do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalované povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav co do přiměřenosti správního vyhoštění. Namítal, že ve správním řízení nebyl proveden výslech dětí žalobce, přičemž by bylo namístě, aby byl vyslechnut alespoň starší syn, který je zdravotně postižený a vyžaduje zvýšenou péči. Uvedl, že se o oba syny ve věku 12 a 17 let stará od malička, s mladším synem žije v Krásné Lípě, starší syn je přes týden v Praze na internátní škole pro neslyšící a s žalobcem se vídá o víkendech. Oba synové žijí v České republice od narození, jsou zde přivyklí a není možné, aby odcestovali s žalobcem do Vietnamu. Žalobce uvedl, že avizoval policii, že jeho starší syn řeší podání žádosti o české občanství a že obě děti žalobce potřebují, neboť žalobce byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a děti by velmi špatně nesly, že opět musí přijít o svého otce.
4. Dále žalobce uvedl, že v České republice žije od roku 2000, plně se začlenil do společnosti, osvojil si český jazyk a ve Vietnamu již téměř nikoho nezná. Namítal, že správní orgány měly dát na misku vah nelegální pobyt v délce dvou dnů oproti pětadvacetiletému pobytu v České republice a vzbám, které zde žalobce má. Je sice pravdou, že žalobce byl v minulosti odsouzen, avšak ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 se týká toliko doby nelegálního pobytu, nikoli trestní minulosti či překračováním zákona. Doba neoprávněného pobytu dvou dnů je zcela zanedbatelná, když za stejných okolností orgány cizinecké policie běžně ukládají povinnost opustit území, které není tak citelným zásahem do soukromého a rodinného života celé rodiny, jako správní vyhoštění.
5. Dále žalobce namítal, že bylo na místě, aby si správní orgány nechaly zpracovat stanovisko OSPOD k nezletilým dětem žalobce a k dopadům správního vyhoštění žalobce do života dětí. Dle názoru žalobce se nelze spokojit s jen s výslechem žalobce a matky nezletilých dětí, neboť obě děti jsou již ve věku, kdy mohou formulovat své názory a vyjadřovat se. Je zcela běžné, že jsou prováděny výslechy dětí v rámci správního řízení o správním vyhoštění, a to cca od věku osmi let. Skutečnost, že tak správní orgány v projednávané praxi neučinily, žalobce považoval za odchýlení od běžné praxe.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

6. Žalobce spatřoval vadu napadeného rozhodnutí rovněž v tom, že správní orgány zcela pominuly skutečnost, že žalobce ještě v době svého oprávněného pobytu uvědomil cizineckou policii, že mu končí výjezdní příkaz a již dne 9. 10. 2024 (pozn. soudu: správně dne 11. 10. 2024) si prostřednictvím svého právního zástupce domluvil termín návštěvy na 14. 10. 2024, aby mohl dále řešit svůj pobyt. Včasný kontakt s policií měl být brán jako polehčující okolnost, neboť žalobci nebyla jeho situace lhostejná a s policií maximálně spolupracoval. Nechtěl zatěžovat policii tím, že by přišel neohlášen. Za zcela stejných okolností přitom byla vždy ukládána povinnost vycestovat, namísto správního vyhoštění.
7. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný nehodnotil přiměřenost délky správního vyhoštění ve vztahu k délce nelegálního pobytu. Délku šesti měsíců žalobce považoval za naprosto nepřiměřenou tomu, že v České republice žije 25 let a má dvě nezletilé děti.
8. Dále žalobce namítal, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, co do samotné formy opatření, tak i do délky. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5As 102/2013-34, a uvedl, že správní orgány neposuzovaly všechna hlediska, která je dle citované judikatury nutné zvážit v případě neurčitého právního pojmu „nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života“, čímž způsobily nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí. Uvedl, že jak forma, tak i délka správního vyhoštění jsou neadekvátní okolnostem případu a odporují základním zásadám činnosti správních orgánů, především zásadě proporcionality a právní jistoty.
9. Na závěr žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí je nutné považovat za nepřezkoumatelné a nezákonné a navrhl, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu.
11. Uvedla, že správním orgánem prvního stupně bylo řádně zjištěno, doloženo a dostatečně odůvodněno protiprávní jednání žalobce. Žalovaná nezjistila, žádná procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení a rozhodnutí, které z něj vzešlo.
12. Dále žalovaná poukázala na to, že žalobce měl možnost uvést konkrétní námitky ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, avšak jeho odvolání ze dne 27. 3. 2025 žádné konkrétní námitky neobsahovalo, neboť se jednalo o blanketní odvolání. Ani po výzvě k odstranění vad podání žalobce odůvodnění odvolání nedoplnil. Pokud by tak učinil, žalovaná by se jeho námitkami důkladně zabývala v napadeném rozhodnutí, avšak nyní považovala vyjádření k námitkám žalobce za bezpředmětné, neboť měla za to, že se v rámci vedeného správního řízení vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo, i s tím, co v průběhu správního řízení uvedl žalobce.

Ústní jednání soudu

13. Žalobce při jednání soudu dne 13. 10. 2025 prostřednictvím svého právního zopakoval nosné důvody podané žaloby. Uvedl, že v České republice žije více než 25 let, má zde dva syny, kteří na něj jsou fixováni. Starší syn je zdravotně postižený a navštěvuje speciální školu. Žalobce byl soudně trestán, po propuštění z výkonu trestu mu byl udělen výjezdní příkaz. Žalobce jej aktivně řešil s cizineckou policií, protože chtěl řešit svůj pobyt na území České Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

republiky, kde má děti. Chtěl pomoci staršímu synovi v žádosti o české občanství, která by později mohla mít vliv i na pobyt samotného žalobce. Proto si ještě v době platnosti výjezdního příkazu sjednal schůzku s úřední osobou na policii. Byl přesvědčen, že to s ním cizinecká policie mohla řešit až v době, kdy de facto spadl do nelegálního pobytu, ne dříve. S policií aktivně spolupracoval. Dále uvedl, že má za to, že žalovaná nedostatečně zkoumala přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého rodinného života jak žalobce, tak celé jeho rodiny a že vzhledem k délce jeho nelegálního pobytu, celkové délce jeho pobytu na území České republiky a rodinným vazbám bylo na místě překvalifikovat řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území, jak se to děje v řadě obdobných případů. Správní vyhoštění považuje za mnohem větší zásah než uložení povinnosti opustit území, protože v takovém případě by mohl řešit alternativní možnosti návratu do České republiky. Uložení správního vyhoštění na jakoukoliv dobu je pro něj nepřiměřeným zásahem. Dále uvedl, že správní orgány taktéž vůbec nezohlednily to, že žalobce má stále záznam v rejstříku trestů, tudíž by mu byl v dlouhodobém horizontu znemožněn případný návrat z důvodu kombinace odsouzení za trestný čin a správního vyhoštění. Na závěr navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, případně i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

14. Žalovaná se z jednání soudu nařízeného na den 13. 10. 2025 písemně omluvila, požádala o jednání v její nepřítomnosti a odkázala na své písemné vyjádření k žalobě.
15. Soud provedl dokazování e-mailem zaslaným dne 9. 10. 2024 z adresy X příslušníkovi policie na adresu X. Z tohoto e-mailu soud zjistil, že právní zástupce žalobce sdělil, že se dne 14. 10. 2024 dostaví, popsal osobní údaje žalobce a připojil poznámku, že žalobce má výjezdní příkaz do 11. 10. 2024.

Obsah správního spisu

16. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 14. 10. 2024 dostavil na pracoviště odboru cizinecké policie, předložil svůj cestovní pas, na kterém byl vylepen výjezdní příkaz platný do 11. 10. 2024. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce od 12. 10. 2024 pobývá na území České republiky neoprávněně. Na základě této zjištěné skutečnosti bylo dne 14. 10. 2024 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
17. Dne 11. 11. 2024 byl žalobce vyslechnut správním orgánem prvního stupně. Uvedl, že v České republice žije od roku 2000, od 18 let zde podnikal, měl prodejnu potravin. Povolení k dlouhodobému pobytu mu bylo zrušeno, protože spáchal trestný čin krádeže. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let, ve vazbě a následně ve výkonu trestu odnětí svobody byl celkem 4 roky a 11 měsíců, dne 9. 9. 2024 byl podmíněně propuštěn na zkušební dobu 5 let. V době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval, protože na území České republiky má dvě děti, je rozvedený, proto se musí starat o děti on. V době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody se o děti starala bývalá manželka, která žije v Praze, po propuštění se manželka odstěhovala do Prahy a o děti se od té doby stará žalobce. Starší syn bydlí v Praze na internátu, chodí tam do speciální školy pro neslyšící, nyní chodí do 9. třídy základní školy. Žalobce jej v pátek vyzvedává ze školy a v neděli vozí zpět, občas syn jede sám vlakem nebo autobusem. Mladší syn navštěvuje 5. třídu základní školy v X. Žalobce je rozvedený od roku 2019, rozešli se v dobrém a jsou spolu v kontaktu, na péči o děti se domluvili, jinak od soudu mají stanovenou střídavou péči. Nyní žalobce žije s dětmi a svou stávající partnerkou. Partnerka žalobce pracuje v bezpečnostní službě v Praze. Ve výkonu Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

trestu odnětí svobody žalobce pravidelně navštěvovali oba synové, bratr, kamarádi a bývalá manželka. Se současnou partnerkou se dali dohromady po propuštění, ale znají se od doby, kdy žalobce ještě nebyl ve vězení. Partnerka o jeho odsouzení ví asi měsíc a půl. Ke svým majetkovým poměrům žalobce uvedl, že před omezením svobody podnikal, pronajímal byty a měl společnou firmu s manželkou, nyní má naspořené nějaké peníze, od státu žádné dávky nepobírá. Bydlí v domě v X, který vlastní společně s bývalou manželkou. Dále žalobce uvedl, že neví, čím se živí bývalá manželka. V rodině žalobce komunikuje česky a vietnamsky. Všichni jsou zdraví, starší syn je neslyšící, jinak je zdravý, a „nějakou extra péči nepotřebuje“. Žalobce znakovou řeč moc neumí, syn znakovou řeč ovládá bez problému. Dále uvedl, že si je vědom svého nelegálního pobytu, ale se syny se o tom nebavil. Je si vědom, že záznam trestním rejstříku může být komplikací k získání pobytu. Naposledy byl ve Vietnamu v roce 2018, cestoval za otcem. Ve Vietnamu má otce, matka již nežije, majetek tam žádný nemá, s otcem je v kontaktu asi dvakrát týdně po telefonu nebo přes facebook. V České republice má bratra v Novém městě pod Smrkem, který má manželku a dvě děti, vídají se skoro každý týden. Jiné vazby na území České republiky nemá, dluh z věznice zaplatil. Česky se naučil sám mluvit, číst i psát, učil se i znakovou řeč, ale neovládá ji tak, jako češtinu. K dotazu, zda je nějaká překážka, která by mu bránila vycestovat z území členských států Evropské unie, uvedl, že kdyby odešel z Česka, tak by měl problém se vrátit zpět, navíc zde má syny, o které se potřebuje starat. K dotazu, zda mu v případě návratu hrozí nějaká závažná újma, pronásledování, ponižování či nelidské zacházení, trest, smrt nebo vězení, uvedl, že ne. K dotazu, zda by případným správním vyhoštěním bylo zasaženo do soukromého či rodinného života jeho samotného nebo někoho jiného, uvedl, že by se ho to dotklo. Neví, kdo by se postaral o jeho děti, kdyby musel vycestovat. Starší syn je neslyšící, je sice zdravý, ale péči potřebuje. Určitě by se to dotklo synů, protože jsou jeho krev. V průběhu výslechu žalobce měnil svou výpověď, když uvedl, že bydlí s přítelkyní v Praze a do X jezdí cca dvakrát týdně od pondělí do čtvrtka nebo do pátku, o víkendu bývá převážně v Praze. Chystá se přestěhovat do Prahy, až sežene pro oba syny školu. Nemá řidičský průkaz, neřídí, když říkal, že veze syna, tak jel s kamarádem a tak podobně.

18. Dále byla správním orgánem prvního stupně dne 13. 1. 2025 jako svědkyně vyslechnuta M. H. P., která uvedla, že je bývalou manželkou žalobce, rozvedla se s ním v roce 2019 po oboustranné dohodě. Nyní svědkyně žije v Praze se starším synem, který bydlí na internátě a studuje v Praze. Syn jezdí na víkendy jednou za dva týdny ke svědkyni a jednou za dva týdny ke svému otci, domlouvají se, kam chce syn jet. Syn se do X dopravuje vlakem, občas pro něj otec přijede. Starší syn je zdravotně postižený, od svých pěti let chodí do školy v Praze. Mladší syn žije s otcem v X, chodí tam i do školy. Svědkyně se přestěhovala do Prahy, zatím si nechce mladšího syna brát s sebou do Prahy, protože je zvyklý v X, jinak jsou obě děti ve střídavé péči. Mladší syn byl dlouho odloučen od otce, tak žalobce chtěl, aby nyní byl spíše s ním, svědkyně s tím souhlasila. Soud svěřil obě děti do péče svědkyně ještě předtím, než žalobce nastoupil do vězení, ale nyní se svědkyně s žalobcem na péči o děti dohodli takto. Mladší syn je zvyklý na školu v X, má tam kamarády a stěhovat do Prahy se mu nechce. O školu mladšího syna se nyní stará spíše žalobce, o školu staršího syna svědkyně, informace o dětech a škole si mezi sebou předávají. V době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, se o děti starala svědkyně, bydlela s dětmi v X, když byl žalobce propuštěn, tak se svědkyně přestěhovala do Prahy a přenechala žalobci svůj obchod. Nyní se svědkyně živí z pronájmů bytů, které vlastní. Potřeby synů platí svědkyně, ale kapesné děti dostávají od obou rodičů, žalobce platí mladšímu synovi telefon. Žalobce se živí Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

provozem obchodu, který mu svědkyně přenechala, obchod je napsaný na firmu svědkyně. Ví, proč byl žalobce ve vězení, dostal osm let za návykové látky. Neví, že mu hrozí nucené vycestování, už v době, než šel do vězení neměl pobyt, byl v Polsku. Když byl žalobce ve vězení, tak se o obě děti starala svědkyně, asi by to nebyl problém ani teď, ale byla by ráda, kdyby děti mohly vyrůstat se svým otcem, aby měly někoho, kdo by je mohl vést. Starší syn je zdravotně postižený, druhý je na opak ještě hodně malý. Starší syn je neslyšící a nemluví, jinak je v běžných denních činnostech soběstačný. Děti vědí, že byl žalobce ve vězení, ale neví za co. Svědkyně je s žalobcem v kontaktu, komunikují spolu normálně. K dotazu, zda případné vyhoštění bude mít nějaký dopad do soukromého a rodinného života svědkyně samotné nebo jiných osob, uvedla, že jí samotné se to asi moc nedotkne, ale synové budou mít problém v citovém životě, protože jim otec bude asi hodně chybět. Kromě dětí zde žalobce má i svého bratra a matku. Svědkyně by nechtěla, aby synové odjeli z České republiky, kdyby žalobce musel odcestovat do Vietnamu, protože byli svěřeni do péče jí.

19. Ze správního spisu soud dále zjistil, že dle výpisu z Centrální evidence vězňených osob byl žalobce omezen na svobodě v období od 5. 10. 2010 do 20. 11. 2010, od 19. 11. 2013 do 7. 3. 2014 a od 15. 10. 2019 do 9. 9. 2024. Dle výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 20. 1. 2025 má žalobce celkem 5 záznamů o odsouzení na území České republiky. Rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 6. 5. 2014, sp. zn. 38 T 16/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 31 To 349/2014, byl odsouzen za zločin podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 36 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu pěti let (do 9. 10. 2019). Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 3 T 34/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2014, sp. zn. 61 To 370/2014, byl odsouzen za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu pěti let (do 9. 10. 2019). Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 16. 11. 2015, sp. zn. 1 T 35/2014, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 5 let, a k peněžitému trestu ve výši 90 000 Kč, a to ve vztahu k trestu z rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 6. 5. 2014, sp. zn. 38 T 16/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 31 To 349/2014, a z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 3 T 34/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2014, sp. zn. 61 To 370/2014. Osvědčil se dne 18. 3. 2020 a peněžitý trest zaplatil dne 7. 6. 2019. Dále byl žalobce odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2020, sp. zn. 2 T 8/2020, za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 3. 2022, sp. zn. 97 T 7/2020, byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, a to ve vztahu k trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2020, sp. zn. 2 T 8/2020. Z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce dne 9. 9. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

2024 podmíněně propuštěn na zkušební dobu pěti let za současného stanovení dohledu (tj. do 9. 9. 2029).

20. Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, vydalo dne 6. 2. 2025 závazné stanovisko, dle kterého je vycestování žalobce možné, neboť v zemi původu mu dle informací OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 4. 6. 2024 a protokolu o výsledku žalobce nehrozí žádné reálné, skutečné a bezprostřední nebezpečí, které by mu bránilo ve vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
21. Na základě výše uvedených skutečností správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání, ve kterém uvedl, že jej doplní do 15 dní, avšak ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně tak neučinil. Žalovaná o odvolání rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla.

Posouzení věci soudem

22. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
23. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a konání ústního jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí stran přiměřenosti správního vyhoštění jako takového, stanovené doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, a dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku jeho výkonu. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč neshledala odvolání žalobce důvodným. Podle názoru

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.

25. Ačkoliv se žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně nezabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života, považuje soud za nutné zdůraznit, že žalobce v podaném odvolání nenamítal, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřené, ať už ve vztahu k uložení právě správního vyhoštění namísto dozajista mírnější povinnosti opustit území České republiky, či ve vztahu k délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, resp. podal pouze blanketní odvolání, ve kterém nic konkrétního nenamítal a ani na základě výzvy k odstranění vad odvolání, odůvodnění odvolání nedoplnil. Žalovaná tedy nepochybila, když pouze obecně konstatovala, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřiměřeným neshledala a v podrobnostech odkázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalované, jimiž se soud bude zabývat níže.
26. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území [České republiky] nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
27. Z § 119a odst. 2 téhož zákona vyplývá, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
28. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
29. K žalobní námitce, že správní vyhoštění je nepřiměřeně přísným postupem představujícím nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, když s ohledem na situaci žalobce bylo v jeho případě vhodné a přiměřené namísto rozhodnutí o správním vyhoštění uložit žalobci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ve kterém je uvedeno, že: „*v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

„ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“

30. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
31. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
32. Poměrování zájmů cizince je nutno provést ve vztahu k veřejnému zájmu na tom, aby na území České republiky pobývaly pouze osoby respektující právní řád. Soud proto zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a konstatuje následující skutečnosti.
33. Z výše uvedeného obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, v České republice byl opakovaně pravomocně odsouzen za závažnou trestnou činnost, naposledy v roce 2022 za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let. Z tohoto důvodu mu bylo zrušeno oprávnění

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

k dlouhodobému pobytu na území České republiky a po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody mu byl vystaven výjezdní příkaz s platností do 11. 10. 2024. Žalobce však výjezdní příkaz nerespektoval a dál pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, a to od 12. 10. 2024 do 14. 10. 2024, kdy se dostavil na služebnu správního orgánu prvního stupně a chtěl svůj neoprávněný pobyt řešit. Z jeho účastnického výsledku přitom plyne, že si svého nelegálního pobytu byl vědom, nevycestování odůvodňoval o péči o své dvě děti. Soud konstatuje, že vzhledem k opakované trestné činnosti, jíž se žalobce dopouštěl, byla jeho pobytová situace nejméně od roku 2010 značně nejistá, svou rodinu rozšířil o další dítě v době, kdy mu již reálně hrozilo zrušení pobytového oprávnění a následné nucené vycestování. Nezanedbatelnou část života svých dětí pak žalobce strávil ve výkonu vazby a ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy péči o děti kompletně převzala bývalá manželka žalobce, které byly děti soudem svěřeny do péče. Nyní má žalobce mladšího syna na základě dohody s matkou u sebe, ze svědecké výpovědi bývalé manželky žalobce však plyne, že důvodem takovéto dohody je, že si syn zvykl ve své stávající škole v Krásné Lípě a má zde kamarády a jeho neochota se stěhovat do Prahy. Starší syn je po dohodě rodičů ve střídavé péči, studuje na internátní škole pro neslyšící. Žalobce tvrdil, že o syna o víkendech, kdy není na internátě, pečuje výhradně on, avšak později žalobce uvedl, že bydlí s přítelkyní v Praze a do Krásné Lípy dojíždí přes týden od pondělí do čtvrtka až pátku, což je v rozporu s jeho předchozím tvrzením o tom, jakým způsobem osobně pečuje o své děti. V tomto ohledu se soud přiklání k verzi přednesené bývalou manželkou, že starší syn žalobce je ve skutečnosti v péči matky a otce navštěvuje podle dohody o víkendu jednou za dva týdny. Z výpovědi žalobce i jeho bývalé manželky shodně vyplývá, že starší syn žalobce je sice neslyšící a navštěvuje speciální školu pro neslyšící v Praze, jinak je však zdravý a zvýšené nároky na péči nemá, není ani zcela závislý na celodenní péči výhradně žalobce. Kromě svých dvou synů má žalobce na území České republiky bratra a současnou přítelkyni, se kterou se však dal dohromady až v době, kdy byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, již s vědomím ukončení jeho pobytového oprávnění; žádné jiné rodinné vazby zde nemá. Soud rovněž přihlédl ke skutečnosti, že žalobce si zánik svého pobytového oprávnění svým opakovaným úmyslným závažným protiprávním jednáním způsobil sám a měl tak být připraven nést následky svého jednání ve všech jeho důsledcích, tedy i v odloučení od rodiny nejen následkem uvěznění, ale i nedobrovolného opuštění území České republiky. Rovněž pak byl řádně poučen o následku neuposlechnutí výjezdního příkazu v podobě správního vyhoštění. Právě setrvání na území České republiky po skončení platnosti výjezdního příkazu, tj. pobyt bez platného pobytového oprávnění na území České republiky představovalo protiprávní jednání, které bylo důvodem ke správnímu vyhoštění žalobce, nikoli to, že byl opakovaně soudně trestán, jak se žalobce mylně domnívá. Sama skutečnost, že si žalobce sjednal termín návštěvy až na den 14. 10. 2024, ačkoli měl výjezdní příkaz jen do 11. 10. 2024 svědčí o tom, že neměl v úmyslu výjezdnímu příkazu vyhovět a Českou republiku opustit, přitom si musel být jistý, že počínaje od 12. 10. 2024 bude jeho pobyt neoprávněný, přesto v mezidobí žádný krok k zachování svého pobytového oprávnění neučinil a dostavil se na policii až 14. 10. 2024. Musel si proto být vědom, že nerespektováním výjezdního příkazu, resp. setrváním na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, se rovněž dopouští protiprávního jednání, kterým ohrožuje soužití své rodiny, neboť se vystavuje riziku správního vyhoštění. Žalobce se nemohl spoléhat na to, že úspěšně využije své nezletilé děti a též sjednaný termín schůzky s příslušníkem správního orgánu prvního stupně jako štít před povinností opustit území České republiky, případně před správním vyhoštěním. K tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

soud podotýká, že i v důsledku správního vyhoštění žalobce může nadále realizovat svůj soukromý a rodinný život, i když po přechodnou dobu prostřednictvím hojně rozšířených prostředků komunikace na dálku, případně osobně ve Vietnamu, neboť žalobce, jeho bývalá manželka i jeho současná přítelkyně jsou občany Vietnamské socialistické republiky, byť bývalá manželka zjevně nesouhlasí s tím, aby děti odcestovaly s otcem samy. Soud považuje za nutné zdůraznit, že správní vyhoštění není trvalé a nic nenasvědčuje tomu, že by manželka žalobce péči o dítě nezvládla sama tak, jak tomu bylo i v době, kdy byl žalobce opakovaně omezen na svobodě. Matka nezletilých je dle své svědecké výpovědi připravena převzít děti do péče i nyní, v případě, že žalobce vycestuje. Nehrozí tedy, že by děti v důsledku správního vyhoštění žalobce zůstaly zcela bez péče a výživy. Soud podotýká, že právo na ochranu soukromého a rodinného života nepředstavuje povinnost státu zajistit žalobci komfort rodinného a soukromého života na svém území za jakýchkoliv podmínek, neboť je především na žalobci, aby si své rodinné a pobytové záležitosti uspořádal tak, aby nepůsobil nadbytečné nesnáze sobě a svým blízkým, tedy aby si zajistil oprávněnost svého pobytu na území.

34. Dále se soud neztotožnil se související námitkou, že správní orgány dostatečně nezkoumaly délku pobytu v České republice a možnost reintegrace žalobce v zemi původu. Soud se v tomto ohledu ztotožnil s hodnocením správních orgánů, že návrat žalobce do země původu sice nemusí probíhat bez obtíží, nicméně se jedná o domovský stát žalobce, žalobce plně ovládá tamní řeč a ve Vietnamu má možnost zajistit si zázemí ve svém rodném domě u svého otce. Jestliže byl schopen překonat obtíže spojené s přesunem do Česka v roce 2000, kdy mu bylo 17 let, a bez obstojné znalosti češtiny mohl hned od 18 let začít podnikat, nemůže pro něj být návrat do země původu v době, kdy je ještě stále v produktivním věku, nepřekonatelnou překážkou. Soud dále konstatuje, že žalobcem zdůrazňované skutečnosti (krátká doba neoprávněného pobytu a spolupráci se správními orgány s ohledem na sjednaný termín návštěvy policie) mohou a mají být zohledněny v délce případného správního vyhoštění a při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Soud zjistil, že již správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o vyhoštění zohlednil délku žalobcova neoprávněného pobytu na území České republiky (tři dny) a jeho ochotu spolupracovat, nicméně nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, že o neoprávněnosti pobytu nevěděl; poukázal totiž na skutečnost, že žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že si byl vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Žalovaná uvedla, že přijatá forma opatření a stanovená doba správního vyhoštění je zcela přiměřená i s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu, spolupráci žalobce, délce a míře integrace žalobce v České republice a rodinným vztahům žalobce v České republice. Správní orgány tedy ve svých rozhodnutích zohlednily i žalobcem zdůrazňované okolnosti jeho případu. Vzhledem ke všem uvedeným důvodům tak soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.

35. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. soud toliko přezkoumává, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil. Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

36. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce. Z hlediska závažnosti přihlédly k délce neoprávněného pobytu žalobce. Ve prospěch žalobce správní orgány přičetly to, že po dobu řízení se správními orgány spolupracoval a že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn přičiněním žalobce, resp. jeho právního zástupce. Soud shledal s ohledem na zjištěný skutkový stav jako přiměřenou uloženou dobu 6 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť doba zákazu pobytu byla stanovena při spodní hranici sazby dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců – maximálně až 5 let.
37. Pro úplnost soud dodává, že důvodem nepřiměřenosti správního vyhoštění nemůže být jen to, že by pro žalobce bylo příznivější, kdyby mu správní orgány uložily povinnost opustit území. Takový postup by byl totiž příznivější pro jakéhokoli cizince, u něhož nastaly důvody pro správní vyhoštění, a výše citovaný § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak zcela ztratil smysl. Důvodem pro uložení povinnosti opustit území namísto správního vyhoštění pak nemůže být ani žalobcem tvrzená nízká závažnost jeho protiprávního jednání, žalobcovo doznání a spolupráce se správním orgánem, ani skutečnost, že na území pobýval neoprávněně jen po krátkou dobu. Žádná z těchto skutečností totiž není obsažena v § 50a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, které taxativně vypočítávají důvody, pro které je namístež uložit povinnost opustit území.
38. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce šesti měsíců, nelze vzhledem okolnostem případu považovat za nepřiměřené či excesivní.
39. K dílčí námitce, že nebylo zohledněno, že za zcela stejných okolností správní orgány cizincům běžně ukládají pouze povinnost opustit území, která nepředstavuje takový zásah do soukromého a rodinného života celé rodiny, nikoli správní vyhoštění, soud konstatuje, že žalobce neodkázal na žádný konkrétní skutkově obdobný případ na podporu svého tvrzení, že se v této konkrétní věci správní orgány odchýlily od své ustálené rozhodovací praxe, a v důsledku toho žalobce jakýmkoli způsobem znevýhodnily oproti jiným účastníkům správních řízení ve skutkově a právně obdobných věcech a porušily zásady rovného zacházení a právní jistoty. Žalobce nekonkretizoval, jaké nedůvodné rozdíly měly při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů vznikat. Správní orgány měly povinnost věc žalobce pečlivě posoudit na základě individuálních okolností týkajících se jeho osoby, nikoli k němu přistupovat paušálně a bez dalšího rovnou přistoupit k mírnějšímu opatření (k uložení povinnosti opustit území České republiky, namísto správního vyhoštění), jak se žalobce mylně domnívá. Soud v postupu správních orgánů

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

neshledal nic, co by bylo excesem z posouzení věci žalobce podle zákona o pobytu cizinců s přihlédnutím ke všem právně relevantním okolnostem případu. Soud proto shledal námitku žalobce nedůvodnou. Námitku žalobce, že se správní orgány v jeho věci odchýlily od běžné praxe, tak soud nemohl shledat důvodnou.

40. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že si žalovaná nevyžádala zprávu OSPOD obsahující stanovisko k situaci žalobcových nezletilých dětí a námitkou, že ve správním řízení nebyl slyšen starší syn. K tomu soud uvádí, že základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je výslech cizince a druhého rodiče nezletilého dítěte. Lze si vyžádat také stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí a zvážit lze i citlivě vedený výslech nezletilých dětí, vyžadují-li to okolnosti případu, nejedná se však o plošnou povinnost, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37. V projednávané věci správní orgán prvního stupně vyslechl oba rodiče nezletilých dětí a vyžádal si zprávu školy mladšího syna a z nich získané poznatky shledal dostatečnými pro zjištění skutkového stavu. Skutkový stav ve vztahu k nezletilým dětem žalobce byl zjištěn v dostatečném rozsahu, proto neshledal důvod k vyžádání zprávy OSPOD. K tomu soud uvádí, že zjištění skutkového stavu není podmíněno stanoviskem OSPOD o dítěti/dětech, zvláště pak v případech, ve kterých nevystávají vážné pochyby o schopnosti obou rodičů poskytovat svým dětem řádnou péči, výchovu a výživu. Ani tyto námitky tak soud neshledal důvodnými.
41. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení neshledal důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s., nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před zdejším soudem i v řízení před Nejvyšším správním soudem ve věci vedeném pod sp. zn. 6 Azs /105/2025, neboť žalobce neměl ve věci konečný úspěch a žalované podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 24. října 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.